

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, nov. 12
1871.
46. szám.

GYÖSTÖKNÉK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egy példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
YÁROSHÁZTÉR 6. SZ.
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely Ludas Matyi-nak
van szíva.

Közösügyes osztrák-magyar-cseh induló.

Komponálta Ludas Matyi: fujja az egész elesapott és elesapandó miniszteri banda.

Kardal:

Domnye Schäßfle! Jirecsek!

Sanajriddomdáj . . .

Osztrák kegyből kiesett

Sanajriddomdáj!!

Utilapu a talpukra . .

Gatyamadzag a nyakukra . .

Sanajriddomdáj.

1-ső solo:

fujja Hohenwarth szerenesetlen
flügelhornista.

Ha ti mentek . . én is el.

Sanajriddomdáj . .

Nem válok töletek el

Sanajriddomdáj.

Vén sülülü Beustom meglásd . .

Neked is befűt majd András(i)

Sanajriddomdáj.

2-ik solo:

rikkantja Beust.

Halt a piszli Hohenwarth!

Sanajriddomdáj .

Az a spatzer már el mart —

Sanajriddomdáj —

Kibillentett a nyeregből.

Burkus egy heitz lesz még ebből . .

Sanajriddomdáj . !

Kardal:

Andrássy és Lónyai . !

Sanajriddomdáj, —

Az osztrák csatlósai!

Sanajriddomdáj,

Holzgethán és Kellersperg!

Ezek fejét be ne verd . .

Sanajriddomdáj.

Mepant

Eredeti levelek.

Méjen tisztejt Ludas Matyi új!

Becses jappjának 45-dik számában Madajassy Jászjó új, azon megdöbbenő és szomorzkodásji méjtó nyilatkozatát adja tudunkra, miszejint ügyési ájjomásájój je akaj mondani. Tekintettej ajja, hogy biz ő a dojoghoz nincs szokva és hogy tüjjetmetlen hivatajnok, mejnnyuszunk benne annyivaj is inkább, mejt hát a doktojok is tijtják neki az újést ajony eje miatt. Mindazájtaj sajnájatunkat kejj kifejeznünk a fejett, hogy a maga hejéje okosabbat nem tudott ajánjani a minisztejnek Dékán Pistánáj.

Igaz ugyan, hogy sok fátum ajte szegény Pistát is, mejt hát mikoj Pesten jakott mint pjókátój, josszuj menven az üzlete, annyija ejkesejedett, hogy neki adta magát a nasivasi kájtya játéknak.

De bezzeg itt jett csak szejencsétjen.

Szegénynek majd az egész házát ejnyejték azok a csajó kájtyások, csak ajjig tudott szegény neje vajamit megmenteni a maga jészéje.

Ezen szomajító köjijmény és nagy vesztesség után, a mint tudom, jement Pista Kecskeméte, s ott fejkéjt egy tekinétes pjesbítej ujat, hogy az akkoj újesedésbe jött tanájiszékebe újtesse be. Miután ejőadta szánakozásja méltó hejzetét, a tisztejt pesebítej hatásos közjemüködése fojtán, ki újánt később hájádajtan jett, csakugyan ejis nyejte azt. S azóta ojj szojgajmatosan tanit, hogy mikoj fejmejj a jeczkéje, úgy ojjvassa ée tanujmányozza a fojósón az ejőadandó tantájgyat, hogy mikoj a magyajázathoz fog, egészen szójój szója úgy magyajáz, mint a hogy az a könyvben fogjajtik, s azt tanitványaitój is éppen úgy követejji, ha magyajázatni okaj vejek.

Most máj jobb jétnek újvend, csak az a káj, hogy szegény fjesésege Pesten zongoja újákat kénytejen adni s ezen kejesetf szejény gajasokbólj tengüdni. Pista pedig Kecskeméten szép szakácsnévaj főzeti magának a küjőmbfėje jó izü pőjkőjt husokat.

Mind ezeket tekintetbe véve, én nem játom öt az ügyési hivatajja szojújtnak jenni; de mejt magam is úgy gondojom, hogy ő újtidzik azoktól a teendőktőj, mejjek azzaj egybe vannak kötve, sőt a mint hajjottam a kecskemétieltőj, szeme is füje is hibás.

Azójt is én, ki ismejem ezen tejhés hivatajt, ajja Kecskeméten egyedűj csak Bódoj Sándoj vójt vájosi hajott kémet ajánhatom jeginkább, máj csak azon oknáj fogva is, mejt ha egy hojott kémbőj vájosi jegyzőt tudtak csinájni, hihető hogy ha báj jogot nem végzett is Bódoj Sándoj, a minisztej annáj inkább csinájhat bejje fő-ügyészt.

De miejött ez meg tojténnék, figyejmetletjük és kéjjük a minisztejt, hogy ejőszőj Bódoj Sándojt számojtassa

meg azon csekéj pénz összejőj, mejjet a kecskeméti vájosi dajájda pájtfogóitőj ezejött mint egy 8 évvel beszédett, azután nem bánjuk ha Akasztőja viszik is ügyészek.

Czuczák István

akasztőji nyugalmazott temető csősz.

A helyzethez!

Tüdős Pesti Napló állandó
Rovatul állapítá ezt,
Ez a legelső, s legfőbb nála
A mint ujság íráshoz kezd.
„Vezérezik,“ „külföld,“ „vidék,“ „tárca“
Nagy gyöngeségben sinlődnék,
A régi számos lanyhaságok
Napról — napra ismétlődnek!

Csak akkor viesoritja fogat
’S hallat egy — két keserves jajt:
Ha egyik — másik ellenzéki
Szemére hányja a sok bajt:
Ezért tart állandó rovatot
„Helyzet“ cím alatt, — és nagyon
Iparkodik kedvező színbe
Feltüntetni, a mint vagyon.

Nyissunk hát állandó rovatot
Mi is a Matyiban neki,
Megérdemli, ez a Nagy Bögös
Kegyesszemet ha rá veti.—
Hanem csakugyan, szó a mi szó
Előbb vallomást kell tennem,
S bünbánólag mint egy zárda szüz (?)
Mellemet öklömmel vernem!

Mea culpa! . . . nagyot botlottam!
Megesalatkoztam bennetek
Ti dicsők! kik az összállamnak
Sorsát bölcsen intézitek!
Gyarló elmém nem elég képes
Magas röptű szellemetek
Eléggé felfogni, ezért lett
Hogy esalatkoztam bennetek!

Nálunk nyolez — a horvátoknál egy,
Tul szinte nyolez. — közös három,
Most meg egygyel még megpótolták . .
S hogy több is lesz, bizton várom.
Mert hogy a csekék . . . no! hát csupán
Csak egy kuriózitásból
Szinte megpróbálkoznak egygyel —
Az zicher — a számításból. —

Im! ezt hozá tőlem a Matyi
Tizenkilencedik száma,
Hogy kifejtém akkor a dolgot
Osztán hogyan állunk már ma!?
A módját is hiven elmondám
Meg is fogadták a eschek.
Veszekedtek, — nem kicsit, nagyon,
Volt Budán, volt Bécsben nagy Pech!

S uramfia! ez az Andrási
Nem méltányolta érdemem,
Nem nézvén hogy viselt dolgait
Mily hűséggel énekelem!
Keresztül huzá számitásom
Miként egy goromba paraszt,
S így leve a esch — kiegyezés
Nem egyéb, mint irott malaszt!

Pedig milyen szép lett volna az,
Hogy ha mindegyik tartomány
Megkapta volna a magát . . .
S lett vón miniszter akarhány!
Most meg? . . . hogy vitéz Hohenwarthék
Elmentek, — talán nem lesz e baj?
Hogyan jut a esch — talkedlibe
Egy kis tejfel vagy irós vaj!?

Oly nagy ez a mi boldogságunk
S milyen lett volna még akkor?!
S most meg . . . no de ök a fők, bölesek!
Ha kenyér nincs, jó a vaczkor!
Inkább menjen el száz Hohenwarth!
Beust, Borsszemjankó megbukják:
Mint a szent birodalmi egység
Megesorbuljon, vagy elmuljék!

Nem szabad ennek megesorbulni,
Sőt inkább erősbülni kell,
Ezért élünk, halunk mindnyájan
Áldozunk neki pénz s vérrel!
Nyolcszáz ezer katonát tartunk,
Száz milliókat fizetünk!
Mi az a personál unio?
Ily bolondság nem kell nekünk!

Évről évre nő a nagy adó,
Vele együtt a deficit,
Van hitelünk, kapunk elég pénzt,
Mit busulnánk csak egy picit?!
Adótörvényünk páratlan jó,
Ingyen ihatjuk a lörét,
Hát a stempliért mondjátok meg:
Kinek húzták le a bőrét!?

Ha egy — egy vánkost elvisznek is
Vagy a télire — valócskát!
Parvéka búzát, avagy a szűrt
Vagy a hizott malaczoeskát!
Mi az? semmi! tartozol vele.
Fizetsz, ha semmit se marad,
Legelső a státus, ezt tudd meg . . .
Övé tüeszköd és bogarad!

Balgaságot mivelétek hát
Helfy, Tisza a mult héten, —
Hogy nem tudván nyugodtan ülni
Ott az országházi széken:
Interpellálta tők hevenyén . . .
Lám! a Napló hogy meg lezckéz!
S lesz még több is majd megezirógat
A miniszterelnöki kéz!!!

Nagy Bögös. —

Nyílt válasz

*Tisztelendő és tekintetes Környéki Lajos lelkész ügyvéd
urnak. —*

Épen alá akartam írni ön törvényszék — ülnöki
kinevezését, midőn holmi közbe jött apróságok miatt más-
nap reggelre maradt. — Este Lavater koponya tanát
olvasgatván, igen különös leírást láttam a kopasz-
fejű, görbenyaku s hátú és szőrösfültü ember
lelkületéről. — Boesásson meg ön, ha ennek olvasása után
nem vitt rá a lélek, hogy önt kinevezzem. — Nyugodjék
meg abban, miszerint ön praedestinálva van rá, hogy Lú-
zsokon végezze be gyarló földi életét!

A kasztófa Pistimk.

Szabadkai életképek.

XLI. kép.

Protestátió.

Azon alkalomból, miszerint az ujvidéki képviselő
merészkedett miniszter ő főméltóságát (!) interpellálni az
iránt, hogy én helyettem miért nincs nemzetiségi főispán:
hivatalos kötelességemnek ismerem azon felszólalás ellen
ünnepélyesen tiltakozni, miután én, mint
„Tóth — főispán“ a szláv nemzetiséghez tartozván a
szerbeknek e tekintetben semmi kifogásuk nem lehet.*)

Matyi,
főispán.

*) Igaza van „Matyi“ ő méltóságának, annál is inkább, miután az ujvi-
déki kudarcz miatt, az oda való képviselő mindekkorig nem
interpellálta Vili uramat; — pedig már itt volna ideje.

Szerk.

Korszerű illusztrációk

„Nem soká élsz, könnyü azt megjósolni . .
Im beálltak feloszlásod napjai, —
Fogsz heverni megvetett rongy utfelen,
Nem baj: ugy is csak lenéztek szüntelen.“

a magyar klaszszikusokból.

„Egyet mondok sors! kettő lesz belőle . .
Nekem csak e leány szerelmét add,
És én odaadom érte cserébe . . .
Minden, de minden . . . a d ó s á g o m a t”

„Retőfi.”

Honvéd menház!

(Honvéd menj hát!!!)

Össze találkozott négy ösmerős honvéd —

A — „hét fájda lmu szűz“ bucsuján Egerbe.
Egynek bal, másiknak jobb lába hiányzott,
Kettőnek karja volt levágva — könyökbe. —

Nem mentek — gyónni — a servita atyákhoz,
Sem a miserekhez foguk kiszedetni, —
Mivel fogáiknak nem volt egyéb baja
A nagy unalommal, — nem lévén mit enni. —

Tehát simpliciter, — és leplezetlenül —
Mondjuk meg, — hogy biz ök koldulgatni mentek,
De a szent szűz nem is hagyta eserbe őket —
Böven adakoztak az összegyűlt szentek!

Egy szó mint száz, — régen nem volt ily jó — profit,
Megtelt üres zsebök — s kenyér-tarisznyájuk,
S ezt meg ünnepelni, annyival méltóbb lett —
Mert — ugyis — ritkán van ily találkozásuk. —

Estefelé, mikor megoszlott a bucsu...
S a hívek zászlóik alá sereglének
Találkozott a négy összebeszélte honvéd,
S egy kurta korezmába együtt be térének.

Ott a fészert alatti, egy rakás szalmába
Lebeverve, egy pár pohár pálinkánál
Elkezdték a régi sebet feszegetni, —
„Tudod-e Bicskénél?“ „hát te Kápolnánál?“!

Hallgatójuk is volt, jó szívű egriek —
A fiataljából, — és még többes számmal.
Ugy, hogy mikor a sor fizetésre került,
Azok álltak elő egy pár piczulával.

Reggel a négy honvéd, no már a mint illik,
Kompetens portzió gúgyit anektálva, —
Elkezdett bucsuzni, mellyik merre menjen,
Az egyik Tolnába, másik Baranyába.

Az egyik azt hiszi, legjobb lesz Miskoleztnak
Tartani, — ott legtöbb ösmerősre talál,
A másik Gyöngyösön akar megpihenni
Ott született, s hadd ott érje el a halál. —

De a legöregebb fél lábú ősz vitéz,
Csendre szállítván az egész társaságot,
„Mivel már maunkomat hordozni meguntam,
— Igy kezd meg a szót, — adok én tanácsot.

Menjünk fiuk Pestre, — igen bizon fiuk!
— Pedig galamböszkek voltak mind a négyen, —
Ott nekünk kaszárnyát épített az ország,
Menázsiban eszünk, nem halunk meg éhen.“

Ez oszt jó gondolat, — mert — hisz kirándulást
Onnan is tehetnek, nem lesz tan csapistráng?
Vagy ha lesz, levágott lábukra mutatva —
Azt felelik majd hogy: el szakadt hám, istráng.

Tehát elindultak, és ha falut értek
Akár látta őket, akár nem a bíró,
Minden tisztességes házhoz beköszöntve,
Szóltak — „Date abolum Belisario“ —

Végre nagy nehezen huzrolva tagjaik —
Elértek partjára az öreg Dunának,
És megmutogatták, merre hatoltak föl,
Szuronyt szegezve, ősz ormára Budának.

Nem mondák senkinek — „Oh date Obolum“
Mégis találkoztak szamaritánusok,
Kiknek kezéből hultak a fillérek...
Elvértve egy ritkán, — Lónyai hatosok.

De azonnal ottan termett egy konstábler,
Ki ellenök támadt — „nem szabad koldulni“ —
És a szegény esonka, bēna négy honvédnek,
A kikötő parttól, el kelle lódulni.

Sok kérdezősködés s utbaigazítás
Után megtalálták végre azt a helyet:
Hol tengeri esutkát, homokárkot, buczkát
Találtak a képzelt rokkantmenház helyett.

„Vissza innen fiuk! vissza Heves felé,
Mert mikor itt ház lesz, és a házon tető,
— Szólt a föllabas ősz — akkorra bennünket,
Szent Flórián ugye! megeszen a tető.“

Joskó Zazravec,
szénégető.

Egy kis diskursz az uri kaszinóban.

Bibiczfalvi Elemér: Pajtás Béla! mit végeztetek má a párrászt párlamentben?

Fáczánosi Béla: A vadásztörvény javaslatot tárgyaltuk.

Bibiczfalvi Elemér: Hát szabad lesz e a vadászat az párrásztanak??

Fáczánosi Béla: szabad a saját birtokán.

Bibiczfalvi Elemér: De az uraknak mindenütt szabad ugye?

Fáczánosi Béla: Mindenütt, csak a tilosban nem.

Bibiczfalvi Elemér: Bizon pedig édes bárrátom! én a tilalom daczára is vadászni fogok.

Fáczánosi Béla: Ugyan mire vadásznál mikor különben is miops vagy?

Bibiczfalvi Elemér: Sneffekre barátom, sneffekre, melyek este huznak... ügyé pompás egy vitt!

Fáczánosi Béla: Az ám, küld be a Borsszem Jankóba.

Bizodalmas kérdés:

Tisztelt Ludas Matyi ur!

Miután szívbeli nagy örömmel tapasztaltuk azt, hogy kedves Ludas Matyi ur, mind köz, mind magán életünket, különösen egyházi viszonyainkat nagy figyelemmel kísérte, s az urban boldogulandott Együgyű András uram esperessége alatt, mondhatnók uraságod lapja mintegy tractuális hivatalos közlönyünké vált: bizodalmasan kérdezzük kedves Ludas Matyi urat, nem tudna-e bennünket helyes nyomra vezetni arra nézve, hogy D. Pali szeretett barátunk s társunkat, minden tetteinknek egyik fő faktorát, s igen haszna vehető traktuális világi ülhökünket hol találhatnánk fel legbizonyosabban? — Ezt azért vagyunk bátrak így bizodalmasan kérdeni, mert meg vagyunk győződve, hogy kedves Ludas Matyi ur szélesen kiterjedt összeköttetéseinél fogva legképesebb arra, hogy szeretett társunk, s egyházmegyei világi aszszeszorunk hol léte felől helyes nyomra vezetend. —

Fejföldi Sándor

baranyai traktus fő-együgyűje. —

Marha Pali, —

traktus pennája. —

Környéki Lajos, —

délelőtt pap, délután prókátor.

Bizalmas válasz.

Szerelmetes szent atyáim! Nevezett urrol csak annyit tudok, a mit a Ludas Matyi baranyai rendes levelezője környéki Lajos lelkész-ügyvéd ur abban az időben tudtomra adott, hogy D. Palit v i szolgabíróságából kicsapták s osztán átment Bacska. — Jelenlegi hollétére nézve kénytelen vagyok szerelmetes szent atyáimnak azt felelni, mint multkor a pesti katolikus kaszinónak, midőn a keeskeméti plébános hollétéről tudakozódott tőlem, nevezetesen: méltóztassanak szerelmetes szent atyáim szeretett társuk s egyházmegyei világi ülhökük felől Szegeden gróf Ráday Gedeon királyi biztos urnál tudakozódn, neki még szélesebben kiterjedt összeköttetései vannak, ő bizonyosan helyes nyomra vezetend szerelmetes szent atyáimat. —

Ludas Matyi. —

Sziporka.

Egy kis szoba volt egy házban kiadandó, melyet egy fiatal ember megtekintvén, a háziurtól a szoba árát kérdé.

— Negy száz forint —

— Hát istálló van-e hozzá?

— Tan lovai vannak az urnak?

— Nem, hanem azon samár részére, ki e szobaért évenként 400 ftot fizetend.

Pattantyú.

Bárdossi baloldali tehát csakugyan levágt a jobboldali Tulokot . . . a rumi kerületben.

A győzelem hírére aztán egyik képviselő poéta következő pentametert rögtönzé Horváth Elek üdvözlésére, ki Bárdossi mellett kardoskodott:

„Egy böszült **tulkot** ki le bárdoztatni segítél . . .

Üdv neked és áldás, drága barátom Elek!

Adjon erőt isten, hogy más nagy szarvu bikák is . . .

Hulljanak el szüntigy, a haza bárdja alatt.“

De márt ezt az obajtást én is aláírom

Mészáros.

Diskurszus

Mihály gazda és Iezig szomszéd között.

Mihály: Ni ni szomszéd! mondjon már valami ujságot.

Iezig: Én mundjak khendnek ojsághot Mihály bácsi! hiszen mikhurra elmundanám. akkhura már óhság lenne. A fhene is láthatt ilyen bholland világhot; — Bácsben megúthik a vas drótot, huggy a herr von Andrássy usztrakos magyar khözösügyesminister, s mikorra a pesti te-

legróf-amtba megérkhezik, már akkhura a Herr von Lónyai a Herr von Szlávy helyett . . . le is thette az eskhöt mint miniszther president.

Mihály: Hanem azt csak tudja szomszéd! hogy Ghiczey Kálmán egy telegrammot kapott, hogy siessen Bácsbe, és alkossen egy független felelős magyar miniszteriumot.

Iezig: Ghatt übedivelt! hallja khend! a föggetlen mogyar minisztheriumot nem Bácsben alkhotják. Azthán az a telegrafieshe depesch, a mit Ghiczey Kálmán kaputt nem is minisztherium alkhatásról szolt.

Mihály: Hát miről szolt volna?

Iezig: Hát arrul Mihálylében! hogy én Iezig, Ghiczey Kálmánnak buzájaért adhuk ebben a csehvalságus időben pesthi mérőnként 8 forinthat.

Mihály: Hát a szomszéd telegráfja ijjesztett ugy a mamelukokra, hogy a fejüket is majd elvesztették? Ugyan mit ijjesztgeti őket szomszéd?

Iezig: Thodja khend Mihály gazdha, nem khöll azukhat a mamelukokat ijjesztgetni, félnek azok a maguk arnyékátul is: a fejüket pedig thübbé el nem veszthetik, mert azt már elveszthették még akhur, mikhur a 67-i khiegyezést elfugadták.

Zsiga postás.

A „Bácskai Híradó“ szerkesztőjének Szabadkár. Jelentem kolléga! hogy duellálni fogunk, még pedig pisztoltra! ha azokat a jó szabadkaikat oly sületlen badarságokkal traktálja mint lapjának 23-ik számában, — el aksván a „Szemle“ rovat végén erőnek erejével hitetni olvasóival, hogy ez a Matyi mennyire pánszlávista, mondván: „A Ludas Matyi nem hiában viseli a nevet, mert magyar nyelvű lap létre méltán kiérdemli azt A ki nem hiszi, olvassa el annak legújabb számát, meggyőződhetik arról, hogy még a „Zastava“ s bármelyik pánszláv lap sem lehet ma-

gy artalanabb!! ennél. Hjah! szerkesztője és Miletits együtt hozszu-ideig vácoztak „

Elősrör is édes kolléga! rosszul van értesülve Ludas Matyi nem vácozott Mileticsessel egy perczig sem. A Matyi 1870. mártzius 6-án hagyta ott a kötert, Mileticset pedig 1871. octóberben dugták be. De hát ez a Ludas Matyi miért is magyartalanabb még a Zastavánál is? Hát bizony a „szabadkai levelek“ e című czikkecskéjeért: „Lénárd főispán a Miletits ünnepélyen.“ Ugye hogy eltaláltam? El biz azt. Sajnálom, hogy e vicezet nem érti kolléga, és pedig csak egy idő óta nem érti, mióta a Lénárd főispán ablaka alatti járdát tapossa, és mióta ő „méltóság“ val többször konferenciázott; akkor bizony nem csudálom, ha lassacskán kolléga ur is Lénárd Máté dardása lesz. Farkast emlegeték s ugy tetszik, hogy már a kert alatt jár. Egyebiránt elvárom kolléga urtól, hogy jövőre, ha nem is „többet“, de „jobbat“ hozzon a Matyiról. „Több mendani valóm nincs“, mondá Andrássy miniszterelnök Tisza Kálmánnak, én is azt mondom a kollégának.

Ludas Matyi.

Legújabb

J Á T É K T E R V E M,

melylyel most a n. é. közönség elé lépek, 4 a legjobb sorsjegyből összeállított 2 csoportból áll, melyekkel évenként 32 húzással egyedül játszhatni, s a részletfizetések ideje alatt 48 frtot kamatoznak. E csoportosítást ez ideig még egy intézet, bank- és váltó-üzlet sem közelíté meg, s midőn még ezen egyszerű nyeremények, s rendkívüli kamatozás mellett, kötelezem magamat a B. csoportbeli 1860-diki sorsjegyet, ha sorozat száma kihuzatott — 450 forintért visszaváltani, a résztvevőnek mégis minden esetben 100 frt készpénze s magántulajdonul 3 eredeti sorsjegye tiszta hasznul marad.

A. csoport.

- 1 magyar jutalom-sorsjegy, évenként 4 húzással 250,000 frt főnyereménnyel.
- 1 teljesen befizetett 400 frkos török-sorsjegy, évenként 6 húzással: 600,000 frankos főnyereménnyel.
- 1 Braunschweigi 20 talléros sorsjegy évenként 4 húzással, 80,000 tallér főnyereménnyel.
- 1 Szász-Meiningi sorsjegy, évenként 3 húzással 25,000 ezüst forint főnyereménnyel.

E csoport évenként 6 frtot kamatoz, és 17 húzással játszik, megrendelhető 20 frtos 16 havi részlet törlesztéssel s 10 forintos 33 havi részlettörlesztéssel.

B. csoport.

- 1 1860-diki állam-sorsjegy, évenként 2 húzással, főnyeremény 300,000 fr. és 60,000 fr.
- 1 egészen befizetett 400 frankos török-sorsjegy, évenként 6 húzással.
- 1 Braunschweigi 20 talléros sorsjegy, évenként 4 húzással.
- 1 Szász-Meiningi sorsjegy, évenként 3 húzással.

E csoport évenként 10 frtot kamatoz, megrendelhető 17 havi 20 frtos s 36 havi 10 frtos részletfizetéssel.

Mind két csoport évenként 31 húzással játszik s a befizetési idő alatt 48 forintot kamatoz.

Még azon megjegyzésem van, hogy bármely csoport az első részlet lefizetésétől egyedül játszik minden főnyereményre, a nyereményeket kívül sem kell megosztani.

Huzásjegyzékek díjtalanul küldetnek, s a főnyereményekről az illetők táviratilag értesítettnek. Vidéki megrendelések utánvétel mellett pontosan teljesítettnek.

FISCHER M. L.

bank- és váltó-üzlete a „Fortunához“

Pest, hatvani-utca 16. sz.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly.